

Tere jälle üle hulga aja, hea Kersti.

Sellest on nüüd kaks aastat möödas, kui võtsin vaevaks Sulle ühe kirja läkitada. Tõsi – seal kirjas seisab, et tegin seda ainult avalikult oma veebilehel (alla laaditud pea 4500 korda - kas ka sama palju on teda loetud, ei oska arvata), kuid tõsi on see, et tookord said tolle kirja otse nii Sinu kantselei, kui ka erinevad meediakanalid ja suuremate parteide kontorid. Tagasiside oli loomulikult NULL, ehk siis etteruttavalt - minu sõna(d) ei olnud vaba(d).

Seekord saadan ma selle kirja Sinu kantseleisse digitaalselt allkirjastatuna. Vaatame siis, kas minu sõnad selle „võlurohu“ kastmes on vabad Sinuni jõudmiseks, või võetakse nad enne kusagil ikkagi rajalt maha. Kui Sina või keegi Sinu kantseleist võtab vaevaks siinsetele üksikutele küsimustele vastata, siis olen nad välja toonud paksema kirjaga. Aitäh juba ette.

Jah – viimasest kirjast saati oled Sa nii mõndagi öelnud ja teinud. Head asjad ununevad loomulikult kiiresti, kummalised sõnavõttud aga raiutakse rahva kivisesse mällu ja ei kustu seal eales. Tegelikult on neid Sinu kummalisi väljaütlemisi olnud vahepeal hulgaliselt ja siin kirjas ma neid ei meenuta. Kui ehk üks välja arvata, kuid sellest teeme juttu edaspidi, kui aeg kätte jõuab. Küll aga tahaks ma lahata natuke ühte Sinu viimaseaja „sõnavõttu“ ja ka ühte tegu, mis mõlemad on minu äbariku mõistuse jaoks mõistetamatud. Mitte et ma oleks mõistnud mõningaid Sinu varasemaid lapsesuiseid väljaütlemisi, kuid need kaks viimast ületasid seekord täielikult minu arusaamise piiri ning tekitasid kergemakujulise lühise ja seetõttu ootan ma selgitust. Isegi mitte personaalset. Kõlbab ka laiadele rahvamassidele antu, mida aga tänase päeva seisuga pole samuti juhtunud. Kuid nüüd kõigest lähemalt.

Ühmselt oled Sa minuga ühel nõul, kui ma ütlen, et sõna, mis on kellegi peas, ja pole seal väljunud ei kirjalikult ega verbaalselt, pole oma olemuselt vaba. Samamoodi pole vaba sõna, mis on kirjutatud näiteks sahtlisse, ehk siis mis ei saa peesitada silmipimestavate pilkude valgel. Jah – Sinu rinnale kirjutatud sõna on vaba, sest esiteks, oled Sa naisterahvas ja vähemalt 50% vaatajatest keerab oma pilgu varem või hiljem sinna. Teiseks on Sinu ameti tõttu Sinu meediakajastus kellest tahes tuhandetes kordades suurem, vabastades Sulle külge kleebitud või ka Sinu räägitava(d) sõna(d) vastavalt sama arv kordi rohkem, kui suvalise matsi mistahes tegelikult kuldaväärt sõnadest mõtte. Just see on probleem. Mitte see, et mingi ajakirjanik sai sulle sappa.

Mul on unistus. Õigemini on mul muidugi palju unistusi, aga praegune kõige suurem neist on see, et Sa kuulaksid seda raadiosaadet kenasti algusest lõpuni ([LINK](#)) ja tunnistaksid siis ausalt, kas sellise inimese eemaldamine ühest meediakanalist oli õigustatud või mitte. Mulle igatahes jääb arusaamatuks, kuidas taolist veel kusagile esinema või kirjutama kutsutakse. Aga see selleks.

Tegelikult ei ole meil Eestis sõnavabadusega ju mingeid probleeme. Sa võid eranditult mida iganes suust välja ajada, kui just sihiliku ja otsese solvamisega ei tegele. Probleemid on hoopis selles, et kas ja kuidas need ka laiema üldsuseni jõuavad. Paraku elame me ikka veel autokraatia ajastul, kus tähtis on see, KES mida ütleb, mitte see, MIDA keegi ütleb. Seetõttu leiavad vastukaja ja käsitlemist pahatihti teada-tuntud tegelaste lauslollused, aga tähelepanuta jäävad mõistlikud väljaütlemised.

Teine väga suur probleem on meie inimeste lokaal hoolimatus ja pinnapealsus. Ma isegi tahaks öelda rumalus, aga seda ma siiski ei ütle. Kust ma seda võtan, küsid Sa ilmselt nüüd? Ma olen teinud inimkatseid. Koguni kaks korda. Lähemalt saad huvi tunda siit. [LINK](#) Ja nagu sellest veel vähe oleks, siis alles hiljuti oli olukord, mis mul tõeliselt karbi lahti jättis ja veelkord kinnitas seda, mida ma välja öelda ei taha. Selle juhtumi kohta täpsemalt loe käesoleva kirja lõpus olevast lisast, aga lähme nüüd juba alustatud teemaga edasi.

Kahjuks Sinu eksponeeritud „SÕNA ON VABA“ on tegelikult lauslollus, kui mitte isegi öelda - alatu demagoogiline vale. Kui lugesid eelnevaid sõnu, siis ehk saad nüüd isegi aru, kuivõrd pinnapealne ja enesekeskne on see Sinu lihtne kolmesõnaline hüüdlause. Ja sealjuures ei ole minu jaoks üldse tähtis see, kas Sa kandsid seda sõnumit edastades dressipluusi või pusa. Riietus ei tee inimest. Inimene teeb riietuse. Jah – tavainimesele on see raskesti mõistetav, et kannu või ballikleiti ja säravaid ehteid, ei tee see ometi kandjast targemat ja lahkemat persooni. Pigem vastupidi. Seega – see, mida Sa kannad riigikogus või seenel käies, ei ole probleem minu jaoks. Minu jaoks on tähtsam tegu, mida Sa misiganes riideid kandes teed, aga see eelmainitud sõnategu nagu ka sellele järgnenud käitumine, olid minu ahtakese mõistuse vaatevinklist täiesti kohatud.

Tõsi ta on, et süütuse presumptsioon ei kehti meie „demokraatlikus“ riigis juba ammu, vaid meie ostetaval ja suunataval ajakirjandusel on süüdimatu voli mängida inimestega nagu nad ise seda tahavad või nagu „muusikatellijad“ soovivad.

Sõnal on suur jõud ja kahjuks või õnneks on ta oma idanemisvõimelt sarnane umbrohuga. Kord juba käest lastuna on suisa ilmvõimatu teda välja rookida või tema paljunemist peatada. Ma tõesti ei tea, mis seal Kuusikute peres kunagi juhtus või ka edaspidi juhtuma saab. Loodetavasti Sina tead, sest vastasel korral oli Sinu käitumine ministrite ametissevannutamisel ääretult nõme ja mitte sugugi vastutustundlikule riigipeale kohane.

Teades, kui kerged on tekkima kuulujutud, a' la - mõni naljatilk, nähes Kuusiku naist järjekordselt kipsis käega, väga suure tõenäosusega ei saanud lihtsalt mõnes seltskonnas jätta naljaviluks ütlemata: „Ai kurja, Marti on jälle oma naisel käeluu puruks löönud!“ Ja sõbrad, lihtsate hingedena pruugivad kohatud nalja tõe pähe ning levitavad sõna, mis tänutäheks idaneb mängleva kergusega, sest pinnas – kellegi kohta öeldi ju midagi halvustavat ja krõbedat – on selleks igati ideaalne.

Kuid loodetavasti Sina tead tõe. Ja isegi sellisel juhul oleks Sul olnud kaks paremat võimalust. Kui Sa poleks tohtinud seda tõe veel välja öelda (**huvitav küll miks?**) siis oleks Sa pidanud lihtsalt selle tseremoonia läbi viima nagu ikka, mitte nipsaka tüdrukuna lauast minema tormama ja rahva ammuli sui vahtima jätma ning neid igasugu mõtteid ja küsimusi fabritseerima sundima. Küll Marti saaks uurimisorganite abiga oma karistuse kätte, kui midagigi vettpidavalt karistamisväärselt leitakse. Teine võimalus, kui Sa tõesti teadsid midagi, mida üldsus ei teadnud, oleksid võinud püsti tõusta, sellest teada anda ja öelda, et mina naisepeksja kätt ei suru. Niisama lihtne see olekski olnud. Kuid ometi valisid Sa kõige hullemat varianti. **Miks?**

Surmanuhtluse kaotamise kõige tugevam argument on see, et aga mis siis, kui ta ikkagi ei olnud süüdi, siis pole võimalik ju enam midagi heastada. Jah, tõsi. Kuid ilmsüüta karistuse saajale pole sellest enam sooja ega külma. Tema on tegelikult „pääsenud“. Kannatavad ilmselt

mõnda aega omaksed ja õigusemõistjate egod, kui sedagi. Kui me aga tõmbame kellegi üleriiklikult häbiposti ning selgub, et ta ei olnudki süüdi, siis kumma nahas, kulla Kersti, tahaksid olla Sina? Mina võtaks küll surmamõistetud oma, sest kortsutatud ja täissitunud paberit enam sirgu ja puhtaks ei saa. Raha võib küll anda leevendust, nagu ka aeg, kuid haavad jäävad ja paraku mitte „karistajatele“ ...

Jah – nagu ma ütlesin, mina ei tea, mis Kuusikute vahel juhtus, kuid võimendada asju, ilma et oleks teada hädinegi tõde, on tegelikult saatanast. Ilmselgelt, kui tuleb nüüd välja, et süüdistused olid alusetud, võib Martile „õnne“ soovida. Kui ta ei saa siis kohtu kaudu Eestis suurimat siimaani väljamõistetud hüvitist, oleks Eesti riigil puht õiguslikus mõistes igavesti kriips peal. Jah, kui ta seda tegi, mida Sa talle süüks paned, siis on ta juba oma kättesaadud karistuse välja teeninud ja rohkemgi veel. Samas võib siin juhtuda hoopis üks kolmas olukord, aga kuna sellest pole isegi meie fantaasiaküllane ajakirjandus veel läbi närinud, siis kasutan mina oma õigust vaid olla. Nagu enamasti.

Sellel teemal veel edasi purjetades, on mul, ja mitte ainult mul, tekkinud üks küsimus. Kui Eesti naisteajakirjad löid esikaane mustvalgeks ja riputasid sinna loosungi „Toetame president Kersti Kaljulaidi, kes on perevägivalla vastu!“, siis vägisi kipub selles hüsteeriapalangus huultele küsimus – **kes kurat on meil siis perevägivalla poolt?**

Huvitaval kombel võtad Sa „jõuliselt“ sõna siis, kui tegelikult riik ohus ei ole. Kui ma aga palusin Sinu abi ja arvamust asjast, millest ilmselgelt sõltub meie riigi tulevik ning jätkusuutlikkus, istusid Sa nagu kult rukkis, suu tont teab mida täis. Jah – räägin ääremaade sünnitusosakondade sulgemisest. Just nendest ääremaadest, kust on oma juurtelt tegelikult pärit enamus praegusi „metropole“ asustavast rahvast. Miks on sünnitusosakondade olemasolu ka ääremaades oluline, sellest ma siin praegu pikemalt kirjutama ei hakka. Kes soovib, saab uurida mõningast varemalt talletatud materjali ([LINK](#), [LINK](#), [LINK](#)), aga nüansse on selles veelgi, millest eraldi vääriks välja tuua meie riigi diplomaatiavõimekuse nii puudumise, kui ka selle võimekuse parandamise soovi puudumise. (Tegelikult siinkohal pean andma Sulle isiklikult ühe plusspunkti vene kolleegiga kohtumise eest.)

Kuid nüüd – nagu lubatud – jätkame veel ühe Sinu väljaütlemisega, mis otseselt küll mulle haiget ei teinud, kuid kaudselt ikkagi. Ütlesid poolteist aastat tagasi välismaal elavatele noortele eestlastele intervjuud andes, et Sul on raske mõista, kui inimesed ütlevad, et neil oli Nõukogude Liidus ERAKORDSELT helge lapsepõlv. On raske uskuda, et neid just eriti palju on, kes on öelnud Sulle või kellele iganes, et neil oli ERAKORDSELT helge lapsepõlv. Helge jah, aga et ERAKORDSELT? Minu uudishimu-ussike kohe kukuks pärima, et mis vahe on lihtsalt helgel ja ERAKORDSELT helgel? Ma usun, et me võime selle ERAKORDSELT lihtsalt ära taandada, sest helge on helge. Nüüd Sa siis tegelikult väidad, et Sul on raske mõista, kui inimesed ütlevad, et neil oli Nõukogude Liidus helge lapsepõlv. Me räägime siin ilmselt ajastust, kus olid laps ka Sina. Samal ajal olin seda muideks ka mina. Ja ma jällegi ei tea, kuidas olid lood Sinuga, aga minu vanemad tegid ilmselt kõik endast oleneva, et nii minul, kui ka mu õel oleks helge lapsepõlv. Seda teevad enamaltjaolt kõik vanemad, sõltumata riigikorrast. Ja kui ei tee, siis riigikorda süüdistada on järjekordselt äärmiselt kitsarinnaline. Lastel, kes pole veel söönud „hea ja kurja tundmise puust“, on ääretult lihtne olla õnnelik ka kitsastes oludes, kui nende ja nende lähedaste tervisega on kõik korras. Võib-olla on tegu sellega, et Sa ajad segamini lapsepõlve ja lapsepõlvele järgneva täiskasvanu elu. See viimane paraku kahjuks ei sõltu vanusest, vaid algab koos vastutusega. Võib-olla Sinu oma algas varakult ja seetõttu on Sulle jäänud eksikombel tunne, et Sinu lapsepõlv polnud helge? Aga

ikkagi - nii väites solvad Sa sadu tuhandeid lapsevanemaid, kes vaatamata riigikorrale ja elatustasemele ikka püüavad oma põngerjate ellu tuua maksimaalselt rõõmu ja kilkeid.

Muideks – vastutusest rääkides paar asja veel. Kui lugesid minu tähelepanekut lapsepõlve lõppemise aja kohta, siis selles on ka võti mõistmaks ütlust „Mehed jäävad alati lasteks.“. Vähemalt väga paljud neist, sest nad ei vastuta...

Selle kuu alguses oli mul võimalus viibida ühel omapärasel kohtuprotsessil, kus ühe poole advokaat Allar Jõks lausus midagi taolist, et on olemas seadus, mis vabastab riigikogu liikmed igasugusest sõnalisest vastutusest. See tuli omamoodi üllatusena. Aga mitte sellepärast, et ma ei suudaks mõista taolise seaduse olemust, vaid minu loll aju keerutas ette kohe hulga huvitavama nüansi.

Varasemalt on ikka meie lugupeetud riigikogulased oma kõrge palga vajalikkust rõhutanud suure vastutusega. Tuleb aga välja, et neil seda tegelikult ei ole. Seega piisaks neile ühest keskmisest palgast küll. Toit Toompea puhvetis on niikuinii odavam kui Olümpose jalamil olevates rahvasöögikohtades. Noh ja olgu – jäägu neile ka kuluhüvitised, sest isegi kunstlikult tõstetud “keskmise” palga eest nad ehk tõepoolest uut autot liisida ei jaksaks.

Ja kui juba meie kohtud jutuks tulid, siis kõrvalepõikena mainin veel ühte kummalist asja, mis mind ikka ja jälle on imestama pannud. Nimelt kohtutes viljeldav „esimese öö õigus“, mis tegelikult muudab kohtupidamise iseenesest farsiks ja ei taga alati õigust, õiglusest rääkimata, kuna kasvõi ükski pisike erinev kaasuse nüanss võib muuta kogu asja olemust. Aga see selleks. Pikemalt ei seleta. Kes saab aru, see saab, kes mitte, selle jaoks tuleks kirja panna veel paar lehekülge ja vaevalt, et need arusaamatud rohkem kui paari lauset lugeda viitsiksid.

Kas Sulle ei tundu, et aeg oleks tulla maa peale ja rääkida asjadest nii, nagu nad on, mitte ilustada asju soovunelmate laadseks. Jah – ma saan aru vajadusest jätta kõigile head muljet meie armsast Eestimaast, aga paraku on tõsi see, et ega see eriti paljusid ei huvita. Kui, siis ainult viisakusest. Selle asemel, et mööda ilma ringi rännata ja Eestit pisukeste valgete valedel abil maailmale isuäratavamaks teha, võiks ehk korra enne siinsamas majja lüüa. Jah – see tähendab seda, et mina ei arva, et Sa peaksid tagasi astuma. Lollid on need, kes ütlevad, et vastutuse võtmine on tagasiastumine mingilt postilt. Kaugel sellest. See on ju tegelikult hoopis pääsemine. Keerasid käki kokku ja lased jalga? Tegelikult tuleks enne tehtud vead parandada, sest ainult nii me õpime. Ja kui vead on parandatud, võib ju rahulikult eluga edasi minna, mitte tagasi astuda.

Samamoodi arvan ma, et tegelikult Eestile oleks presidenti vaja. Tõsi küll – rahva poolt valitud presidenti, kes tõepoolest oleks nende hinge peegel ja suunaks valitsust ikka paremale, rahvale meelepärasemale, teele. Tõsi jälle – selleks pole hetkel väga palju seadusandlike võimalusi, kuid ometigi jääb piisava austuse korral presidenti tema näpuviibutamise ja temaga arvestamise võimalus.

Kahjuks pole juba aastakümneid Eestil olnud ühtegi tõsiseltvõetavat riigimeest ega –naist, kes suudaks rahvalt pingeid maha võtta, rääkides asjadest nii, nagu nad on.

Meil pole kedagi, kes ütleks otse välja kõigile neile rahulolematutele, enamasti vene keelt kõnelevatele “eestimaalastele”, kes nutavad, et neid kutsutakse okupantideks: „*Jah – sa oledki okupant, kui sa pole aastate jooksul suutnud ära õppida selles pisikeses rahvusriigis räägitavat*

emakeelt ja ikka soovid oma elu siduda selle riigiga. Eestimaal on üksainus väike lapike maad suurel pallil, kus eestlastel peaks olema õigus elada oma seaduste ja kommete järgi ja seda kõike oma emakeeles. Kui see sind ei rahulda, siis on sul alati vaba valik minna sinna, kus sa saad asju ajada misiganes keeles sa soovid. Kui sa ajad siin oma jalad harki ning nõuad mingit erikohtlemist, siis sa oledki OKUPANT. Jah – meile meeldivad külalised ja me oleme nendega viisakad ja üritame ikka purssida nende emakeelt või misiganes keelt, et nad meid mõistaksid. Aga külalised tulevad ja lähevad. Kui sina ei lähe ja nõuad oma, siis oled sa ju selgelt OKUPANT, ole sa siis mis rahvusest tahes!“

Duhul, kui meil oleks olnud keegi, kes oleks julgenud sellise asja juba kümneid aastaid tagasi välja öelda, oleks meie praegune sisekliima tunduvalt teine. Aga olgu. See probleem laheneb peatselt, sest „okupandid“ hakkavad lihtsalt vanuse tõttu oma otsi andma. Noortega pole see probleem enam nii suur. Samas on tekkinud uus situatsioon pagulastega ja ka siin on kõigil juhikestel suu vett täis. Selle asemel, et saata rahvale välja rahustav signaal ja rääkida pagulastele et - „Tere. Meile on tõesti Eestisse rahvast juurde vaja. Aga seda ainult mõningatel tingimustel. Sa ei too endaga kaasa seda, mille eest põgened. Sa tuled ühesse kõige usuleigemasse riiki maailmas. Me ei hakka sulle ehitama ei minarette ega mošeesid. Kui see sulle sobib, ja sa võtad omaks meie kombes ja tavas ning täidad meie seadusi ja õpid mõistliku aja jooksul ära ka meie keele, oled teretunud. Oma elatist pead sa ise teenima. Me anname sulle maksimaalselt aastaks tasuta peavarju, et sinu sisseelamisvaevusi leevendada. Aga niipea, kui hakkad siin mingeid plaane pidama varjudega oma minevikust, kaod siit nagu sitt lehma ihust.“ - või midagi taolist, kraabitakse alandlikult aina Brüsseli kintsu ja üritatakse Eestimaad kõigile laiali jagada, unustades mitte just kauge ajaloo, kus samuti nii mõnedki agar-ogarad kaasmaalased lausa meeliülendavalt soovisid astuda rahvaste sõpruse ning vendluse viljastavasse liitu...

Otsi koomale tõmmates tahaks ma ühest asjast veel kirjutada. Nimelt nõndanimetatud mainekahjust, mida väidetavalt EKRE on meie armsale riigile tekitanud. Hämmastaval kombel on asjalood nüüd sedasi, et miskipärast arvavad meie kaotusvalus poliitikud oma palgid silmades võitjate omadeks. Needsamad palgiomanikud kahjuks ei pea midagi vanarahva tarkusest, et pärast kaklust enam rusikatega ei vehita. Sellest võib isegi aru saada, sest kui oled toitumishelast eemaldatud ja pead õudusega mõtlema hakkama, et kust nüüd küll seda elatist „teenima“ peaks hakkama, siis võtab ikka nägemise uduseks küll. Siiamaani oli ju hea mitte midagi juurde luues raha lihtsalt seinast võtta. Nüüd peab aga hakkama tõsiselt vaatama, mis selles hõlpelukese asemel tegema hakata, et leivakoorukest lauale saada. Paraku rikub aga kõige rohkem mainet mitte aia sees olev auk, vaid sinna kinni jäänud hüsteeriliselt kisendav siga.

Kersti aeee! Tee silmad lahti, ärka!

Kas tõesti oled Sa hoopis hüsteria taimelava, mitte kaine mõistuse kindel kants, kelleks ma Sind kahjuks vist ekslikult enne Su ametisemääramist pidasin?

21. mail 2019. aastal Valgas kirja pannud Eestimaal mees Üllar Kruustik, kelle sõna kahjuks ei ole vaba, olgugi, et meie president seda Toompeal piketeerides vahendeid valimata nõuab.

P.S.

Minu eelmise kirja Sulle, kui ehk peaks huvi olema, leiad siit. ([LINK](#))

Valimised Eestis

2. mai kell 13:26

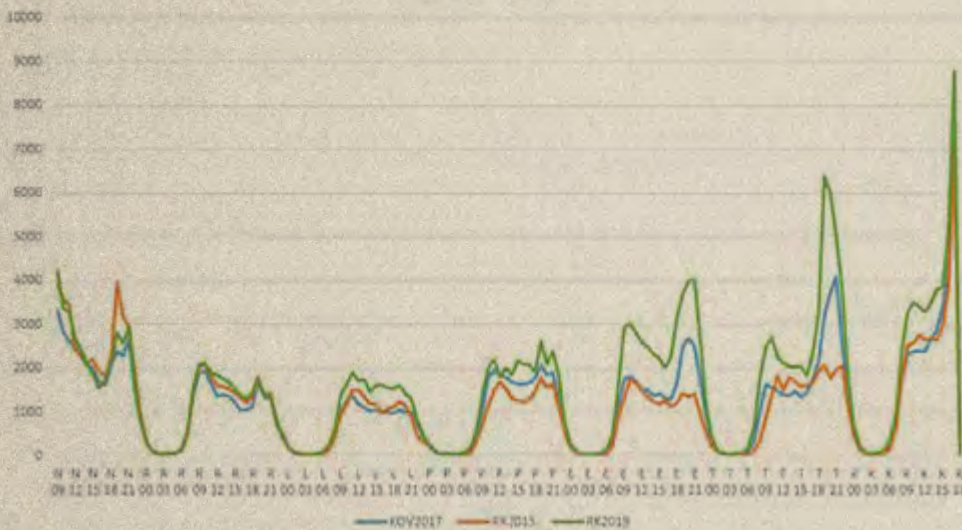
E-hääletamise kohta on tekkinud uus müüt – kandidaadile saab õsiti massiliselt hääli juurde panna ja seda kinnitav fail oli nähtav.

Esiteks, e-hääli ei ole võimalik juurde panna, sest ID-kaardid ja digiallkirjad on unikaalsed. Inimesel ei ole üle ühe, rääkimata kümneid või sadu digitaalseid identiteete.

Teiseks, kandidaatide nimelisi logifaile pole olemas. Nende tekitamine ei ole isegi võimalik, sest hääled on krüpteeritud, mistõttu ei ole võimalik näha, millisele kandidaadile hääli on antud.

Nagu näha ka juuresolevalt graafikult, statistika ei näita e-hääletamise kulgemises ka anomaaliaid.

Sagedus tunniti

142

67 kommentaari 30 jagamist

Meeldib

Kommenteeri

Jaga

Kõik kommentaarid

Appikene, inimesed - kus teie mõistus on?

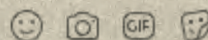
See "müüt" on Harri Kingo edasiarendus meie riigis mitte enam kehtiva süütuse presumptsiooni osas ja lihtsalt fantaasiavili olukorrale - naised saunas rääkisid. Aga see selleks, mitte sellest ei tahtnud ma kõnelda.

Siinse lehekülje haldaja kirjutab:

"_ Teiseks, kandidaatide nimelisi logifaile pole olemas. Nende tekitamine ei ole isegi võimalik, sest hääled on krüpteeritud, mistõttu ei ole võimalik näha, millisele kandidaadile hääli on antud _"

Krt - ise ka aru saate, millest kirjutate?! Mismoodi ei ole näha, millisele kandidaadile hääli anti? Mismoodi siis need hääled kokku saadi? Mismoodi pole logi. Juba see nimekirj on omamoodi logi, kus on kandidaadid hääle järgi reastatud. Või kuidas neid siis reastatakse, kui pole näha, millisele kandidaadile hääli anti?

Jah - ma saan aru, et pole näha, kes kelle poolt hääletas, aga et pole näha, millisele kandidaadile hääli anti, see teadmine on küll midagi uut ja DELFI-likult öövastavat... Tule Ansjo appi!

Eelpool lubatud lisa.

Sattusin kuidagi endalegi täiesti ootamatult ilmselt Eesti valimiste ametlikule näoaraamatu lehele ja silma jäi sinna lehe haldaja(te) poolt postitatud sissekanne, kus püütakse uskmatutele tõestada, et jutud ühel ööl paari tunni jooksul Paedule müstiliselt lisandunud neljast tuhandest e-häälest ei vasta tõele, kuna see pole tehniliselt võimalik. See on isegi nii võimatu, et tegelikult pole üldse võimalik teada saada, millisele kandidaadile hääli anti. Ossa!!! Võtsin ette ja lugesi läbi kõik eelnevad rohkem kui kuuskümmend kommentaari ja pidin hämmastusega tõdema, et mitte ükski nendest enamasti e-hääletuste vastastest ei saanud tegelikult aru, mida e-hääletuse „maaletoojad“ ilmselt küll rumalusest või siis ekslikult väitsid. Kakat nendest 4000-st häälest. Tegelikult tuleb asjaomas(t)e jutust välja, et e-hääletus Eestis on lihtsalt farss.

E-valimise vastastele visatakse – ilmselt küll tahtmatult – kätte selline mõnusalt rasvane kont, ja keegi ei märka, vaid kõik ajavad oma ininat mingist väljamõeldud müstilisest ööhääletusest.

Palju õnne!

:D

VABARIIGI PRESIDENDI KANTSELEI

Hr Üllar Kruustik
yllar@animato.ee

digitaalallkirja kuupäev nr 2.6-2/1382-2

Austatud härra Kruustik

Vabariigi Presidendi palvel tänan Teid 21. mail 2019 saadetud arvamuste eest.

Lugupidamisega

(allkirjastatud digitaalselt)

Tiit Riisalo
direktor

Härra Tiit Riisalo.

Tänapäevaste eest, kuid miskipärast ma ei usu, et Proua President kõnealust kirja, mille eest tänada palub, üldse näinud on, lugemisest rääkimata. Kas tõesti Kersti, kes on ikka jutlustanud dialoogi vajalikkusest ja pikemate tekstide lugemise mõistlikkusest, lihtsalt ainult tänab arvamuste eest ja ise nendest arvamustest midagi ei arva? Kui see tõesti on nii, siis on ju tema silmakirjalikkus lihtsa tõestuse saanud. Ja kui tuua juurde veel asjaolu, et seal kirjatükis olid ka küsimused, milledele tänutunne kuidagi ei vasta, saab silmakirjalikkuse tõestus topeltpitseri.

Ma väga loodan, et see tegelikult nii pole ja Kersti lihtsalt ei tunne huvi, mida pööbel maailmaasjadest arvab. Teda oma „seisusekohaselt“ ikka rohkem morjendab see, mida kaotusevalus ning –agoonias „kõvad riigijuhid“ reformarid ja sotsid oma paduhirmus arvavad sellest asjade käigust, kus nende aastatepikkuses tegevuses tagatubade sahtlitesse jäänud sahkerdamised ja kompra avalikuks ähvardab tulla, kui nad koheselt riigitööri juurde tagasi ei pääse ja nendest tagatubadest soovimatuid pilke ning nuhkijaid välja ei aja.

See, mis meie riigis praegu toimub, on hullem kui lasteaed ja kasvatajateks ei ole siin paraku mitte ei reformarid ega sotsid, kuigi nad näikse seda ihu ja hingega arvavat. Terve ja loogilise mõtlemisega inimesele tekitab see praegune olukord kindlasti meeletut stressi, kui pole võimalust ja tahtmist ennast mingil moel maandada. Ilmselt sama asi juhtus ka Mart Nutiga, kellele Kersti väga ilusa järelehüüde hõikas. Stress on laostav – eriti kui saad aru, et ümberringi hoobasid tõmbamas on tegelikult variserid, kellel vaid omakasu hinges ja pole sinu võimuses maailmale näidata, et kõik pole kuld, mis hiilgama on kiidetud.

Õnneks on vähemalt minul olemas küllalt väljundeid, kuidas maandada seda igapäevast koledust ja soppa, mida meie kauaaegsed reapolitikud meie kõigi eludesse paiskavad. Üks nendest väljunditest on sukeldumine helide ja muusika-maailma vaatamata sellele, et minu kooliaegne muusikõpetaja hindas mu musikaalsust kolmega (ja ega ta ei eksinud). Vaatamata veel sellele, et ma ei tunne nooti, ei mängi ühtegi pilli, ega tea muusikateooriast halligi. Ma teen seda lihtsalt enda jaoks ja see rahustab hästi. Ja üllataval kombel olin just nädalavahetusel maha saanud ühe muusikapalaga, mille otsustasin pühendada Kerstile ja laadisin selle just internetti mõned tunnid enne Sinu vastuse saamist. Seega – ei midagi epohhi loovat ega hitilaadset. Lihtsalt südamest üks amatööri käkerdis. Kui arvad, et see tema trumminahku ei kahjusta, siis võite lahkelt [seda koos kuulata](#). Naer on ikka terviseks...

Jah – selle kirjaga ei taotle ma enam midagi, sest minu lootus parema Eesti nimel on hetkel koomas. Kui Sa tööpoolest suudad mulle tõestada, et Kersti on minu eelnevat kirja lugenud, siis palun tee seda. Paraku arvan ma, et tema kaaskondsed pigem häbenevad öelda, et ta on alasti ja püüavad igal võimalikul viisil tema eest peegleid peita.

Ikka veel hääde soovidega Valgas 4. juunil 2019. aastal kirja pannud ja digitaalselt allkirjastanud

Viljar Krunstik

VABARIIGI PRESIDENDI KANTSELEI

Hr Üllar Kruustik
yllar@animato.ee

digitaalallkirja kuupäev nr 2.6-2/1382-4

Austatud Üllar Kruustik

Vabariigi Presidendi ülesandel tänan Teid 4. juuni 2019 arvamuste eest.

Lugupidamisega

(allkirjastatud digitaalselt)

Tiit Riisalo
direktor